

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/704/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814208856
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814208856.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného: Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanému: O. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, I. J., právne zastúpeného: JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, za účasti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778 (do 30.6.2016 vedľajšieho účastníka na strane žalovaného), právne zastúpeného: JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, v konaní o zaplatenie 276,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, zo dňa 26. mája 2015, č.k. 11C/160/2014-70, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

III. Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom zamietol žalobu a žalovanému priznal náhradu trov konania v sume 230,33 eur pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podaným návrhom domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým súd zaviazá žalovaného zaplatiť mu istinu 276,90 eur, kapitalizovaný ročný úrok z omeškania vo výške 46,11 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 276,90 eur od 15.5.2014 do zaplatenia a náhradu trov konania.

3. Žalovaný v zmysle podaného odporu proti vydanému platobnému rozkazu namietal, že spotrebiteľská zmluva nespĺňa zákonné, ani neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 4 ods.2 písm. g/, písm. i/ a písm. j/ Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a to ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN je uvedená nesprávne, pretože nezahŕňa všetky celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom), konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v dôsledku čoho sa považuje podľa § 4 ods. 3 cit. zákona poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva s uvedenými nedostatkami predstavuje nekalú prax v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993, ako aj v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákona a nemôže tak požívať právnu

ochranu. Keďže žalovaný čerpaný úver vo výške 971,- eur vrátil, nárokované plnenie je bezdôvodným obohatením. Žalobca si uplatňuje tiež nedôvodne nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty a to na základe hlavy 7, § 6 Úverových podmienok, pretože neboli splnené podmienky pre jej uplatnenie. Žalovaný zaplatil žalobcovi už sumu 1.282,- eur. Uplatnil tiež náhradu trov konania vo výške 79,06 eur.

4. Súd posúdil právny vzťah medzi stranami sporu podľa Občianskeho zákona účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, t. j. ku dňu 16.12.2009 a podľa z. č. 258/2001 Z. z. - o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu 9.12.2009. Na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 52 ods. 2, § 53 ods. 2, 3, 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 4 ods. 3, 4 citovaného zákona, s odkazom na ktoré uviedol, že vychádzal zo zistenia, že dňa 16.12.2009 bola uzavretá písomná Úverová zmluva medzi stranami sporu pod č. 3912047331, na základe ktorej bol poskytnutý žalovanému úver vo výške 971,- eur, ktorý mal tento splácať v mesačných splátkach vo výške 44,04 eur. Z predloženej fotokópie úverovej zmluvy nie je čitateľný termín splatnosti splátok, počet splátok je 36, ročná úroková sadzba 30,43 %, RPMN od 35,3 % do 38 %, priemerná hodnota RPMN 48,96 % a celkové náklady spotrebiteľa 542,80 eur. Ročnú úrokovú sadzbu vo výške 30,43 %, súd považoval za neprimerane vysokú, nakoľko uverejnená na stránkach Národnej banky Slovenska ročná úroková miera k 31.12.2009 činila 14,37 %. S poukazom na § 8aa ods.1 z. č. 258/2001 Z. z., Zmluva o spotrebiteľskom úvere a formulár (§ 3 ods.5) musela obsahovať prvýkrát priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 4 ods. 2 písm. k/) do 2 mesiacov po jej zverejnení podľa § 7a ods.2 (priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov zverejnilo po prvýkrát Ministerstvo financií SR v roku 2008 a to 29.4.2008 so stavom ku dňu 31.3.2008). Tento údaj musí byť v zmluve jasný, zrozumiteľný a správny. Čo sa týka údaju RPMN v podobe percentuálneho rozpätia v dolnej a hornej hranice, nespĺňa požiadavku presnosti a jednoznačnosti údaju vyjadrujúceho RPMN, pričom ide o údaj je pre spotrebiteľa významný pri poskytnutí spotrebiteľských úverov, pretože je dôležitou informáciou, aby si spotrebiteľ vedel porovnať (ne)výhodnosť, ponúknutého úveru. Ak mal byť úver zaplatený v mesačných splátkach v počte 36 splátok po 44,04 eur, žalovaný mal celkom zaplatiť sumu 1.585,44 eur, ktorá skutočnosť je v rozpore s návrhom, v zmysle ktorého celková čiastka splatná spotrebiteľom predstavuje 1.513,80 eur, čo znamená poskytnutý úver 971,- eur + náklady spotrebiteľa 542,80 eur. S poukazom na vyššie uvedené konštatoval, že RPMN uvedená v predmetnej úverovej zmluve je uvedená nesprávne, pretože nezahŕňa všetky celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. V zmluve tiež nie je uvedený konkrétny dátum splatnosti, termín splátok, na základe čoho považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca nemá nárok na dojednaný úrok z čerpaného úveru, ktorý je navyše neprimerane vysoký (30,43 % ročne). Žalovaný čerpal úver vo výške 971,- eur, uhradil 1.282,- eur, preto na požadovanú sumu 276,90 eur žalobca nemá právny titul. Navyše pismo v úverovej zmluve, ako aj úverové podmienky sú napísané malým písmom, zle čitateľné, obsahujú množstvo práv a povinností, ktoré vo svojej podstate znevýhodňujú spotrebiteľa, je tu pochybnosť o tom, či sa vôbec s danou zmluvou oboznámil podrobne, či ju bol schopný prečítať a pochopiť. Takáto zmluva potom predstavuje nekalú prax, ktorá podľa Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákona, nemôže požívať právnu ochranu. Navyše v úverovej zmluve je uvedené, že neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy sú i úverové podmienky, ktoré sa však nachádzajú až za podpisom spotrebiteľa, čo sponchýbňuje skutočnosť, či bol s nimi oboznámený a či boli individuálne s ním vyjednané. Všeobecný odkaz na to, že úverové podmienky sú súčasťou zmluvy nie je akceptovateľný, nepostačuje ani text, ktorý drobným písmom odkazuje na to, že žalovaný potvrdzuje, že bol oboznámený s úverovými podmienkami spoločnosti, pretože vzhľadom na pismo, obsah a právnu zložitosť, ktorá robí zmluvu vo všeobecnosti chaotickú a neprehľadnú, sa nemožno reálne domnievať, že by takúto zmluvu bol schopný bez problémov prečítať a porozumieť jej. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie mal za to, že nárok žalobcu je nedôvodný a preto ho zamietol.

5. Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania aplikujúc § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v sume 230,33 eur. Žalovaný bol zastúpený advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, ktorý v jeho mene vykonal 4 právne úkony (prevzatie a príprava zastúpenia, odpor žalovaného, písomné vyjadrenie žalovaného, zastupovanie na pojednávaní dňa 5.5.2015) á 24,90 eur, 2 x pauš. náhrada á 8,04 eur, 2 x pauš. náhrada á 8,39 eur, spolu odmena advokáta 132,46 eur. Právny zástupca žalovaného sa zúčastnil pojednávania osobným motorovým vozidlom, súd mu preto priznal náhradu cestovného za vykonanú cestu dňa 5.5.2015 spojenú s účasťou na pojednávaní (cesta Lučenec a Prievidza a späť v 1/3-ine, nakoľko právny zástupca žalovaného mal ďalšie pojednávania na Okresnom súde Prievidza vedené pod sp. zn. 10C 18/2015 a sp. zn. 11C 133/2014). Cestovné náhrady priznal právnenému zástupcovi žalovaného v sume 22,20 eur (počet

kilometrov Lučenec - Prievidza 240, základná náhrada za 1 km/0,183 eur, spotreba litrov na 100 km 7, cena za 1 paliva/1,350 eur). Priznal mu tiež náhradu za stratu času strávený cestou do miesta pojednávania a späť dňa 5.5.2015 (cesta Lučenec - Prievidza a späť tiež v 1/3-ine, počet začatých polhodín 8 x 13,98 eur, spolu 37,28 eur). Odmena advokáta spolu bez DPH činí 191,94 eur + 20 % DPH (38,39 eur), trovy právneho zastúpenia spolu činia 230,33 eur.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie, eventuálne zmenu tak, že jeho návrhu v celom rozsahu vyhovie a zaviazá žalovaného k náhrade tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania. Uplatňoval dôvody na odvolanie spočívajúce v tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím uplatnil dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. d/ OSP a nesprávne právne posúdenie vecí ako dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, tiež existenciu väd uvedených v ust. § 221 ods. 1 písm. h/ a f/ O.s.p.(súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav za súčasne odňatej mu možnosti konať pred súdom) a v konečnom dôsledku tiež existenciu tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ OSP). Za nesprávny považoval záver súdu prvej inštancie o absentujúcich náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v ust. § 4 ods. 2 písm. Zák. o spotrebiteľských úveroch (konečná splatnosť úveru, údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, RPMN) s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Úverová zmluva uzatvorená dňa 09.12.2009, obsahovala konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ktorá bola žalovanému zrejماً z údajov o počte a termínoch splátok úveru, ako aj z údaju o lehote splatnosti. Údaj o počte splátok je uvedený v zmluve v bode 36 a lehota splatnosti je uvedená 36 mesiacov po poskytnutí úveru v bode 44. V predmetnej zmluve je tiež bod 41, ktorý odkazuje o tri riadky nižšie na text, v ktorom je uvedené, ako je žalovaný povinný splácať úver, a to v pravidelných mesačných splátkach počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, z čoho je zrejماً, že i keď nebol v úverovej zmluve výslovne uvedený presný deň konečnej splatnosti úveru, bol jednoznačne uvedený spôsob jej určenia, takže spotrebiteľovi nerobilo problém odvodiť si tento údaj zo zmluvy. Na podporu tejto argumentácie poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Brezno pod sp.zn. 4C/40/2014. Nesúhlasil tiež s tým, že zmluva neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pretože toto je uvedené na lícnej strane úverovej zmluvy tak, že mesačná splátka je 44,04 eur (1.326,75 Sk), počet splátok je 36, pokiaľ ide o termíny splátok, na tieto odkazuje text nižšie, pričom výška úroku uvedená v úverových zmluvných podmienkach je obsiahnutá v hlave 5., kde sa uvádza, že klient je povinný hradiť spoločnosti pravidelný mesačný poplatok za vedenie účtu vo výške uvedenej v ÚZ, súhlasí s tým, že poplatok za vedenie účtu je zahrnutý do splátok úveru, v jednotlivých splátkach je zahrnutá príslušná časť úverovej istiny, úroky, poplatok za vedenie úverového účtu, prípadne úhrada za poistenie, ktoré je klient podľa ÚZ a týchto ÚP povinný platiť, ak z údajov na lícnej strane nevyplýva inak. Výška úroku sa zistí ako rozdiel súčiny výšky mesačnej splátky zníženej o výšku poplatku za vedenie úverového účtu a v prípade poistenia o výšku úhrady za poistenie. Z uvedených skutočností podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva, že žalobca si svoju zákonnú povinnosť v tomto smere splnil, a preto bol dôvod priznať mu uplatnený nárok. Odvolaním namietal tiež „účelnosť trov vedľajšieho účastníka na strane žalovaného“, dôvodiac, že trovy právneho zastúpenia neboli vynaložené účelne, na podporu čoho poukázal na rozhodnutie NS SR z 19. marca 2014, 6MCdo 5/2013, ktorým bol vyslovený názor, že trovy konania vzniknuté advokátom v tzv. hromadných, skutkovo a právne totožných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní vyhotovených advokátom mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne účelne vynaložené na riadne uplatnenie, alebo bránenie práva na súde. Súd v danej veci neskúmal, či ide o účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia, konkrétne namietal, že vedľajší účastník na strane žalovaného si vyúčtoval trovy za náhradu straty času za účasť na pojednávaní z Lučenca do Prievidze, pričom táto položka vedľajšiemu účastníkovi neprináleží, pretože túto náhradu je možné priznať len advokátovi, nie jeho zamestnancovi, ani advokátskemu koncipientovi. Ďalej namietal identickosť písomného vyjadrenia žalobcu a jeho odporu. Poukazoval tiež na to, že Ministerstvo hospodárstva poskytuje dotácie spotrebiteľským združeniam na zastupovanie spotrebiteľov v konaní, konkrétne dotknutému Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (vedľajšiemu účastníkovi) bola udelená v roku 2012 dotácia vo výške 4.000, - eur. Namietal tiež, že právnenému zástupcovi žalovaného bola priznaná tarifná odmena, pri stanovení výšky ktorej sa vychádzalo nesprávne z tarifnej hodnoty, ktorá predstavovala súčet istiny a úroku, čo je podľa jeho názoru v rozpore s § 9 ods. 1 a § 10 ods. 2 Advokátskej tarify. Tarifná odmena predstavuje sumu určenú pri začatí poskytovania právnej služby,

teda len výšku peňažného plnenia (nezahŕňa aj príslušenstvo pohľadávky). Úrok z omeškania nie je možné zahrnúť do základu pre výpočet trov právneho zastúpenia, z ktorého dôvodu trovy právneho zástupcu žalovaného nie sú správne vyčíslené.

7. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhoval napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Odvolanie považoval za nedôvodné, rozhodnutie súdu prvej inštancie za v celom rozsahu správne, vychádzajúce zo správnych skutkových a právnych záverov. Poukázal na to, že zmluva o úvere neobsahuje v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ Zák. o spotrebiteľských úveroch konečnú splatnosť úveru s vymedzením jej konkrétneho dátumu, tiež v nej absentuje výška, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov - § 4 ods. 2 písm. i/ Zák. o spotrebiteľských úveroch, čo zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, preto je záver súdu prvej inštancie v tomto smere vecne správny. Nie je povinnosťou spotrebiteľa, aby si chýbajúce údaje dovodzoval prostredníctvom neurčitých ustanovení, či zložitých prepočtov. Všeobecný odkaz na úverové podmienky nachádzajúce sa za podpisom žalovaného na zmluve, ktoré nie sú individuálne dojednané, je neakceptovateľný. Spotrebiteľ nie je schopný pochopiť obsah zložitej právnej terminológie, navyše text podmienok je nečitateľný, uvádzaný len drobným písmom, čo nemožno považovať za iné, ako nekalú obchodnú praktiku, ktorá nemôže požívať právnu ochranu. Označenie údaju RPMN v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice nespĺňa požiadavku presnosti a jednoznačnosti tohto údaju, ako na to správne poukázal vo svojom rozhodnutí aj okresný súd. Uvedený údaj slúži spotrebiteľovi na porovnávanie úverových produktov, poskytovaných viacerými veriteľmi a nepochybne je spôsobilý ovplyvniť spotrebiteľa pri výbere úverového produktu. Zmluvné dojednanie, podľa ktorého spotrebiteľ súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu žalobca oznámi po poskytnutí úveru, je v rozpore s ust. § 4 ods. 2 písm. j), a teda je neplatné pre rozpor so zákonom. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená len výška a počet mesačných splátok, nie je zrejmé, aká časť sa pri úhrade každej mesačnej splátky započítava na istinu, úroky, resp. iné poplatky. Keďže v zmluve sa nenachádzajú jej všetky obligatórne náležitosti, v súlade s § 4 ods. 2 Zákona č. 258/2001 z. z. tak, aby tieto boli zreteľne súčasťou textu hlavnej zmluvy a pokiaľ niektoré z nich sú (aj to iba parciálne, neurčito a nezrozumiteľne) uvedené, sú len súčasťou jednoliateho, miniatúrneho textu formálne nedostupných obchodných podmienok, ku ktorým spotrebiteľ svojím podpisom ani nepristúpil, preto jednoznačne bol tento úver správne posúdený ako bezúročný a bezpoplatkový (§ 4 ods. 3 citovaného zákona). Odvolanie žalobcu v časti náhrady trov konania považoval za zmätočné, pretože tento takmer v celom svojom odvolaní spochybňuje nárok na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka, pričom tomuto náhrada trov konania napadnutým rozhodnutím nebola priznaná, v konaní bol priznaný nárok na náhradu trov samotnému žalovanému. Už uvedená skutočnosť nasvedčuje tomu, že písomné podania žalobcu sú formulárové, bez hlbšej analýzy konkrétnej právnej veci. Z tohto dôvodu je aj jeho argumentácia, týkajúca sa nesprávnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka irelevantná. Pokiaľ spochybňuje žalobca nárok na náhradu trov právneho zastúpenia žalovaného, ktorý bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, považuje to za nemiestne. Nepochybne to bol žalobca, ktorý vystupoval vo vzťahu k nemu v postavení dodávateľa a ekonomicky silnej spoločnosti, a preto nie je dôvod, aby žalovanému spotrebiteľovi, ako slabšej zmluvnej strane, ktorá bola v konaní úspešná, nemal byť nárok na náhradu trov konania priznaný. Bol to žalobca, ktorý sa nedôvodne domáhal svojho nároku, následkom čoho vznikla jeho povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania, na ktorého ho správne súd prvej inštancie zaviazal. V danom prípade neexistujú žiadne zákonné dôvody ani iné vecné dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné náhradu trov konania úspešnému žalovanému nepriznať. Nesúhlasil s námietkou duplicity dvoch obsahovo totožných podaní, pretože z ich obsahu vyplýva, že tieto (odpor zo dňa 23.10.2014 a písomné vyjadrenie zo dňa 20.03.2015), nie sú obsahovo totožné. Vo vzťahu k námietke, týkajúcej sa nesprávne stanovenej hodnoty tarifnej odmeny poukázal na to, že to bol žalobca, ktorý bol v konaní „dominus litis“, teda on sám svojím petitom určil aj predmet sporu (v snahe nenavyšovať výšku súdneho poplatku nesprávne rozčleňoval celkovú žalovanú istinu na viac položiek). Právne zastúpenie žalovaného bolo dôvodné, účelné, sledujúce legitímny cieľ. Argumenty žalobcu uvedené v odvolaní sú účelové, v snahe vyhnúť sa povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej protistrane. V konečnom dôsledku tiež uplatnil náhradu trov odvolacieho konania za písomné vyjadrenie k podanému odvolaniu vo výške 39,95 eur.

8. Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (do 30.6.2016 vedľajší účastník na strane žalovaného) nevyužil svoje zákonné právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

9. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

10. V zmysle intertemporálnej úpravy uvedenej v ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Vzhľadom na citovanú intertemporálnu úpravu, ktorá znamená okamžitú aplikovateľnosť predpisu, krajský súd ako súd odvolací, prejednal odvolanie strany sporu podľa CSP, jeho ustanovení uvedených v § 355 a nasl..

12. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

14. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

15. V zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

16. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak neboli splnené procesné podmienky, a podľa písm. b) ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie na odvolacom súde.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) vec preskúmal podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

20. V preskúmvanej veci podal žalobca odvolanie ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. O jeho odvolaní rozhodoval odvolací súd už po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku v súlade s § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, zostali zachované.

21. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody, ktorými mali byť existencia vady konania spočívajúca v odňatí mu možnosti konať pred súdom, nedostatočne zistený skutkový stav za súčasného nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. a) v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f), h) OSP - teraz § 365 ods. 1 písm. a), b) vo väzbe na § 389 ods. 1 písm. a), b), c) CSP), tiež tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b) OSP - teraz § 365 ods. 1 písm. d) CSP).

22. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil existenciu namietaných vád, ani žiadnych iných vád, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prieskumom nebol zistený nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by znemožnil stranám sporu uskutočniť ich procesné práva s následkom

porušenia práva na spravodlivý proces a v konečnom dôsledku nezistil ani existenciu tzv. inej vady konania, spôsobilý mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

23. Žalobca tiež uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom skutkovom a právnom závere (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP - teraz § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP).

24. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 132 OSP (teraz § 191 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

25. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

26. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

27. Žalobca v odvolaní namietal nesprávny skutkový a právny záver okresného súdu v otázke posudzovania ne(existencie) obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tiež neúčelnosť trov vzniknutých a priznaných pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného, čiastočne aj trov samotného žalovaného.

28. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní, ktoré sú zhodné s ich vyjadreniami v odvolacom konaní, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP).

29. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí okresného súdu a s prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

30. Súd prvej inštancie žalobu na zaplatenie žalovanej sumy zamietol z dôvodu, že nárok považoval za neopodstatnený vychádzajúc zo zistenia, že poskytnutý úver v zmysle zmluvy uzatvorenej stranami sporu, vychádzajúc z ktorej uplatňuje žalobca svoj nárok, je potrebné v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí tejto zmluvy, uvedených v ust. § 4 ods. 2 písm. g), i), j) Zák. o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bezpoplatkový, za súčasného skutkového zistenia, že žalovaný na istine zaplatil už viac, ako mu bolo z titulu úveru poskytnuté. Konštrukciu zmluvných podmienok, písmo, ktorým sú zmluva a úverové podmienky napísané, skutočnosť že tieto sa nachádzajú až za podpisom žalovaného na samotnej zmluve, neurčitost' RPMN, považoval za nekalú obchodnú praktiku. Žalobca v odvolaní namietal správnosť týchto záverov.

31. V CSP sú v jeho tretej časti, druhej hlave, upravené spory s ochranou slabšej strany, medzi ktoré podľa dielu prvého patria aj spotrebiteľské spory, čím sa legislatívne upravili vo vnútroštátnom procesnom predpise princípy Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v znení smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011.

32. V preskúmvanej veci niet pochybností o tom, že právnym základom zmluvného vzťahu strán sporu je zmluva o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému. Z obsahu tejto zmluvy jednoznačne vyplýva, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, uzatvorenú štandardným formulárovým systémom, pri uzatváraní ktorej zmluvy, konal žalobca v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, preto je potrebné v zmysle § 52 ods. 3 OZ, tohto považovať za dodávateľa a žalovaného ako fyzickú osobu nekonajúcu v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti za spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 O.s.p., pričom rovnako niet sporu o existencii povinnosti súdu podrobiť túto spotrebiteľskú zmluvu zo zákona, teda ex lege súdnej kontrole z hľadiska toho, či neobsahuje

neprijateľné zmluvné podmienky, vykazujúce tiež znaky nekalej obchodnej praktiky a či si vychádzajú z nej, žalobca neuplatňuje nedovolené plnenie.

33. Predmetná vec sa teda týka práva Európskej únie (Smernica rada 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). V našom právnom poriadku práva spotrebiteľov okrem iného chráni aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, tiež ust. § 4 ods. 2, 3, 4 Zákona č. 258/2001 z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom odvolací súd nemá pochybnosť o ich súlade s právom Európskej únie, umožňujúcim členským štátom prijať na ochranu spotrebiteľov aj prísnejšie ustanovenia, než aké odporúča Smernica rady 93/13 EHS, ktoré ustanovenia významne chránia spotrebiteľov a nepochybne sú náročné na dodávateľa, čo je však pochopiteľné vzhľadom na to, že spotrebiteľ prakticky takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy a faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pri vzájomnej kontraktácii je zjavná.

34. Z predloženej zmluvy o úvere zo dňa 16.12.2009 je zrejmé, že sa jedná o spotrebiteľský úver, pretože sú naplnené zákonné znaky spotrebiteľského úveru vyplývajúce z ustanovenia § 2 a § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Preto sa predmetný vzťah medzi účastníkmi riadi ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ustanoveniami Zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ale aj ustanoveniami Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.2009. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravuje ustanovenie § 4 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Pod sankciou neplatnosti stanovuje požiadavku písomnej formy, ktorá vyplýva z nutnosti nastolenia právnej istoty v zmluvných vzťahoch. Okrem všeobecných náležitostí musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Musí teda zahŕňať okrem iných presne špecifikovaných náležitostí takejto zmluvy aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, konečnú splatnosť úveru a tiež údaj o RPMN. Absenciu niektorej náležitosti uvedenej v § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch zákon nesankcionuje neplatnosťou zmluvy. Výslovne ju považuje za platnú za predpokladu, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať, alebo bol na jej základe dodaný tovar alebo poskytnutá služba (§ 4 ods. 3 zákona). Súčasne však zákon pri absencii niektorých náležitostí taxatívne vymedzených v ustanovení § 4 ods. 2 poskytuje spotrebiteľovi špecifickú ochranu. Ak nie je niektorý z týchto údajov uvedený v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V prípade námietok žalobcu voči právnomu posúdeniu veci prvostupňovým súdom treba považovať za správny záver, podľa ktorého údaje obsiahnuté v tzv. formulárovej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu, nezodpovedali požiadavkám kladeným na zmluvu o spotrebiteľskom úvere práve v rámci takýchto ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a taktiež konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, možno dospieť len k tomu záveru, že takéto náležitosti sú obligatórnymi (povinnými) náležitosťami s následkom v podobe považovania poskytnutého úveru za úver bezúročný a bez poplatkov. Účelom úpravy spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z údajov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených položiek teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Uvedený účel nespĺňa zmluva, ktorá neobsahuje aj vyčíslenie výšky splátok istiny, výšky splátok úrokov a výšky splátok iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky). Len takýto výklad požiadavky zákona spĺňa účel spotrebiteľského práva, preto je zvýšená pozornosť venovaná ochrane spotrebiteľa (ktorý by takto nemal byť zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodit', aké bude skutočné navýšenie sumy poskytnutého úveru a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť). Na základe uvedeného preto správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá stranami sporu dňa 16.12.2009 neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a ako správne uvádza tiež aj samotný žalovaný, ani konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru vyjadrenú dátumom jednoznačne určeným spôsobom tak, ako to vyžaduje ust. § 4 ods.2 Zák. o spotrebiteľských úveroch, a preto je možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedených skutočností, preto správne súd prvej inštancie vychádzajú z nesporného zistenia, že žalovaný na úvere zaplatil už žalobcovi sumu 1.282,- eur, pričom čerpal len 971,- eur, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

35. Za nedôvodnú, nespôsobilú privodiť v prospech žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci vyhodnotil odvolací súd jeho námietku spočívajúcu v tom, že splatnosť úveru, či výšku úroku bolo možné odvodiť, či zistiť príslušným výpočtom uvedeným v úverových podmienkach.

36. Legislatívna úprava, ako aj súdna prax (rovnako tiež na Európskej úrovni), štandardne zabezpečuje ochranu spotrebiteľa pred konaním, ktoré ho môže poškodzovať. Doslovne zakázané sú ustanovenia, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách a tiež nekalé obchodné praktiky. Za nekalú sa považuje taká praktika, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a podstatne narušuje, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná, za ktorú nekalú obchodnú praktiku sa považuje klamlivé konanie, klamlivé opomenutie konania, agresívna obchodná praktika, pričom dodávateľ nesmie klamať a zavádzať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, neúplné, nepresné, nejasné údaje, alebo potrebné údaje zamlčovať. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa pre účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie aj konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie, alebo vybočenia z pravidiel morálky, uznávanej pri predaji výrobku, alebo poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a výraznú nerovnosť zmluvných strán, ako aj porušovanie zmluvnej slobody. V súvislosti s vyššie uvedeným nemožno ponechať bez povšimnutia, že zmluva v časti, na ktorú poukazuje v odvolaní žalobca (t.j. v texte pod uvádzanými parametrami úveru v ktorých absentujú vytýkané náležitosti), ako aj úverové podmienky sú písané tak drobným písmom, že pre priemerného spotrebiteľa nie sú v bežnej praxi opoznatelné, ktoré jasne, zreteľne a zrozumiteľne možno prečítať len pod lupou, čo samo o sebe v nadväznosti na skutočnosť, že akékoľvek teda aj dotknuté zmluvné dojednanie nebolo možné zo strany žalovaného ako spotrebiteľa žiadnym spôsobom ovplyvniť, svedčí nielen o zmluvnej nevyvážení zmluvných strán so záverom o bezpochyby výrazne slabšej vyjednávacej pozícii pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej predtlačenej zmluvy o.i. aj pokiaľ ide o dotknuté ustanovenia týkajúce sa výpočtu úroku, či splatnosti úveru a s tým spojených následkov, čo už samo osebe súdna prax považuje za nekalú obchodnú praktiku s poukazom na ktorú, nemožno poskytnúť výkonu takého práva súdnu ochranu. Celá konštrukcia podmienok poskytnutia úveru, zložitost' a zavádzajúce formulovanie, odkaz na výpočty, nejednoznačne stanovená RPMN, neguje ich jednoznačnú výpovednú hodnotu a vytvára pre priemerného spotrebiteľa pochybnosti o skutočných parametroch toho-ktorého poskytovaného úveru, čo sa svojimi účinkami zhoduje s neuvedením zákonom stanovených parametrov s následkom bezodplatnosti úveru, ktorý bol súdom prvej inštancie správne konštatovaný.

37. V konečnom dôsledku za vecne správne, odvolací súd považoval aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania, keď ako zmätočnú vyhodnotil odvoláciu námietku žalobcu, týkajúcu sa neúčelnosti trov konania „priznaných vedľajšiemu účastníkovi“, na zaplatenie ktorých bol zaviazaný a ako nedôvodnú týkajúcu sa neúčelnosti časti trov žalovaného.

38. Žalobca v odvolaní namietal, že uplatnená a priznaná náhrada trov konania „vedľajšieho účastníka“, predstavujú neúčelné náklady za právne služby z hľadiska jednotlivých úkonov právnej služby, ako aj z personálneho aspektu, keďže členovia vedľajšieho účastníka majú byť spôsobilí na poskytnutie kvalifikovanej pomoci spotrebiteľovi o to viac, že združeniu bola poskytnutá Ministerstvom hospodárstva SR finančná dotácia. Namietal správnosť priznanej náhrady za stratu času za účasti na pojednávaní koncipienta právneho zástupcu vedľajšieho účastníka. Uvedené námietky žalobcu sú zmätočné, nemajúce oporu v napadnutom rozhodnutí, keďže rozhodnutím súdu prvej inštancie v preskúmanom veci, (pôvodnému) vedľajšiemu účastníkovi žiadna náhrada trov konania, teda ani právneho zastúpenia nebola priznaná.

39. Rovnako za nespôsobilé privodiť v prospech žalobcu priaznivejšie rozhodnutie v časti náhrady trov konania, bolo potrebné vyhodnotiť aj jeho odvolacie námietky smerujúce proti časti náhrady trov konania priznaných žalovanému (nesprávny postup pri výpočte výšky tarifnej odmeny, účelnosť vzniknutých trov z hľadiska tzv. hromadných, skutkovo totožných podaní, či duplicita úkonov).

40. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

41. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

42. Náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu. Zmyslom zásady úspechu, ktorú dôvodne uplatnil okresný súd aj v tomto prípade, je priznanie úspešnej strane náhrady trov konania, ktorými sú odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním, alebo bránením práva. Za takúto stranu sporu bolo potrebné s ohľadom na zamietnutie žaloby nepochybne považovať žalovaného, ktorému mu ju súd prvého stupňa priznal.

43. Vychádzajúc z Článku 37 odseku 2 ústavného zákona 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania, teda každá strana sporu má zaručenú právnym poriadkom možnosť právnej pomoci.

44. Žalovaný využil svoje právo na právne zastúpenie v tomto konaní, preto je potrebné posúdiť účelnosť poskytnutej právnej služby advokátom a výšku odmeny podľa Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. („AT“).

45. Po ich preskúmaní odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že za účelné v prejednávanej veci je potrebné považovať trovy žalovaného, ktoré mu vznikli titulom jeho právneho zastúpenia s tým, že súd prvej inštancie správne pri určení sumy trov jednotlivých položiek právneho zastúpenia patriacich žalovanému vychádzal z Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva kto, komu a v akej výške a špecifikácii má trovy konania nahradiť.

46. Účelnosť trov je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporového konania, v ktorom žalovaný dosiahol plný úspech.

Nepriznanie trov žalovanému, by znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný žalobca bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa neho nespĺňa znaky mimoriadne obtiažnej právnej veci (je charakterizované podľa neho typizovanými, formulárovými podaniami), a v prípade svojho procesného úspechu, by mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj žalovaný zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v preskúmvanej veci odvolacím súdom zistené neboli. Podania žalovaného adresované súdu prostredníctvom jeho právneho zástupcu nemožno označiť za formulárové, ani duplicitné (namietaný odpor a písomné vyjadrenie). Hmotnoprávne námietky v nich produkované boli konkrétne, špecifické na podmienky a predmet danej veci, kontinuálne a dôvodne na seba vzájomne nadväzujúce a vzájomne sa dopĺňajúce. Na strane druhej možno prisvedčiť žalovanému, že paradoxne samotný žalobca, ktorý takúto odvolaciu námietku vzniesol, vyprodukoval „formulárové“ odvolanie v časti smerujúcej proti rozhodnutiu o náhrade trov konania „vedľajšieho účastníka“, ktorému však napadnutým rozhodnutím, náhrada trov konania priznaná nebola (bola priznaná samotnému žalovanému).

47. Rovnako ako nedôvodnú, vyhodnotil odvolací súd žalobcovu námietku týkajúcu sa ním tvrdenej nesprávnej výšky tarifnej odmeny za úkon právnej služby (24,90 Eur) , keď pri výpočte tohto súd vychádzal z hodnoty predmetu konania tvoriacej istinu a vyčíslený úrok z omeškania (323,01), pričom podľa žalobcu mal vychádzať len zo sumy tvoriacej istinu (276,90 Eur).

48. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobca sa ním vymedzeným petitom žaloby domáhal zaplata sumy 276,90 Eur, vyčísleného úroku 46,11 Eur (spolu 323,01 eur) a ďalšieho nevyčísleného ročného úroku z omeškania vo výške 8,75 zo sumy 276,90 Eur od 15.05.2014 do zaplata.

49. Podľa § 9 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte ako „vyhláška“), základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

50. Podľa ust. § 10 ods. 2 Vyhlášky, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

51. Preskúmaním citovaných ustanovení vyhlášky možno dôjsť k záveru, že tento právny predpis spája určenie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb s pojmom tarifná hodnota veci (alebo druhu veci, alebo práva). Tarifnú hodnotu veci (alebo druhu veci, alebo práva) potom v ust. § 10 ods. 2 definuje tak, že je ňou výška peňažného plnenia (alebo cena veci alebo práva), ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby. Čo sa rozumie výškou peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, však citovaná vyhláška neuvádza. Použitím logického a gramatického výkladu citovaného slovného spojenia však možno dôjsť k záveru, že peňažným plnením, ktorého sa právna služba týka, možno bez väčších pochybností rozumieť poskytnutie peňažných prostriedkov, ktorých sa žalobca v spore domáha, a to bez ohľadu na to, či tieto tvoria istinu uplatňovanej pohľadávky, alebo vyčíslené príslušenstvo pohľadávky zahŕňajúce úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a podobne, a rovnako bez ohľadu na to, z akého titulu majú byť tieto peňažné prostriedky poskytnuté. Pokiaľ sa totiž žalobca v spore domáha poskytnutia peňažného plnenia, len spoločne istina pohľadávky spolu s konkrétne vyčísleným príslušenstvom pohľadávky tvorí peňažné plnenie, ktoré si žalobca v danej veci uplatňuje (t. j. plnenie, ktoré mu má žalovaný zaplatiť), teda len spolu tvoria predmet súdneho konania. Je potrebné zdôrazniť, že vyhláška viaže výšku základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb na výšku v spore uplatňovaného peňažného plnenia úmerne, teda tak, že s narastajúcou výškou uplatňovaného peňažného plnenia, rastie i výška základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta. Vychádza teda z premisy, že čím vyššie je v spore uplatňované plnenie, tým je vyššia i náročnosť advokátom poskytovaných služieb, čomu by malo zodpovedať i narastajúce finančné ohodnotenie advokáta, ktorý náročnejšie úkony právnej služby poskytol. Nemožno opomenúť, že právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v spore vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 119/2012). Pokiaľ všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní spravodlivú a účinnú ochranu ohrozených, alebo porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty (čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP), uvedený cieľ je vo vzťahu k náhrade trov konania úspešného účastníka možné dosiahnuť len tak, že tomuto bude priznaná taká náhrada trov právneho zastúpenia, aká zodpovedá účelne vynaloženým úkonom zo strany právneho zástupcu úspešného účastníka konania a ich právnej náročnosti, ktoré aspekty bezpochyby okresný súd zohľadnil, keď pri stanovení výšky tarifnej odmeny za úkon právnej služby vychádzal z výšky celého žalobcom uplatňovaného peňažného plnenia, zahŕňajúceho nielen sumu 276,90 Eur, ale aj sumu 46,11 eur uplatňovanú ako vyčíslený úrok z omeškania, v dôsledku čoho, správne stanovil tarifnú odmenu za úkon právnej služby v tomto konaní vo výške 24,90 Eur, vychádzajúc z celého žalobcom požadovaného peňažného plnenia vo výške 323,01 Eur.

52. V konečnom dôsledku za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom, považoval odvolací súd poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia iných súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích a už vôbec nie okresných súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

53. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil.

54. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný a nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (do 30.6.2016 vedľajšieho účastníka na strane žalovaného), ktorému trovy v odvolacom konaní nevznikli.

55. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie.

56. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).